

Transpoziții textuale și jocuri ale identității în scrierile târzii ale lui I.L. Caragiale

În prozele sale târzii scrise la Berlin, Caragiale se folosește de pastișă și parodie, scrie bucăți memorialistice, povești și anecdote. Noua orientare a operei sale exprimă o constantă interogație identitară, făcută acum în contextul consacrării sale în România din jurul anului 1910. Lucrarea de față discută textele din categoria „transpoziției textuale”, adaptări și localizări ale unor texte în proză de obicei străine. Toate fac referire la viața în Orient, ilustrând hotărât dimensiunea balcanică a operei caragialiene. Prin natura ei, transpoziția textuală aduce o privire „din afară” asupra unor realități familiare, totodată ajutându-l pe autorul român să-și diversifice activitatea literară spre sfârșitul carierei. Dar nu este vorba de o definiție univocă a identității naționale. Caragiale pune problema identității în nuvele ironice precum *Pastramă trufanda*, *Abu Hassan*, *Kir Ianulea*, arătându-i natura de construct ambiguu, totodată exotic și familiar, agreabil și malefic. Identitatea culturală este descrisă ca ambivalentă și complexă totodată, trebuind să fie descrisă printr-un stil bogat, ironic și non-militant.